

ESTER COMENGE. DEL NOU, I DEL VELL

TONI CORTÈS I MINGUET

M'exalta el nou i m'enamora el vell
J.V.Foix, Sol i de dol [1936/1947]

Deu anys després de la seva darrera exposició de pintures, Ester Comenge ha mostrat la seva obra recent. Durant el —llarg— parèntesi, en el transcurs del qual s'ha endinsat professionalment en el món del disseny gràfic, aquesta jove artista ha cercat noves maneres, tècniques i temàtiques, per formalitzar artísticament les seves inquietuds, els seus sentiments, les seves emocions.

Em plau, d'atzar, manllevar els versos del poeta per expressar les impressions a l'entorn de l'obra d'Ester Comenge (Lleida, 1975). Vaig conèixer-la fa uns quants anys, pels camins de la pintura, pels viaranys de l'art. Ella, caminava. Jo, observava —com molts d'altres— des dels marges. Després de molts giravolts, una cruïlla, camins que es bifurquen: a una banda, l'art; a l'altra, el disseny, camí que pren i que la mena a nous i fascinants espais creatius i a la descoberta i experiència de nous llenguatges. Avui, després d'un llarg i obert trajecte, amb un ric bagatge, l'artista agafa una drecera per retrobar-se, novament, amb la pintura. Des del marge, alleugerits després de l'espera, somriem.

Deu anys després de la seva darrera exposició —un període excessivament llarg per a l'observador delerós i impacient—, l'Ester Comenge ens sorprèn amb una sèrie de pintures que s'han revelat d'una manera tan fascinant i imprevista com esperada. Perquè, malgrat el llarg parèntesi,

l'artista no ha deixat de pintar. Potser no físicament, sense tacar-se els dits de pintura, sense bastir teles. Tanmateix, mentalment, l'Ester no ha deixat de configurar un espai creatiu, fruit de la recerca de noves formes d'expressió del seu particular univers de sensacions, dels territoris i paisatges sentimentals on habiten les imatges, els records, els colors, els mots... que traspuen no pas com un missatge intencionat, sinó com un fruit vital, visual, emocionant.

L'espera, amb el gaudi, s'ha vist recompensada. El deler, la impaciència, s'asserenen mirant, badant, les noves teles, gaudint d'una nova pintura que es mostra no ja com una activitat específica, en ella mateixa, sinó com una manera de viure i entendre la vida. I expressar-la, manifestar-la.

Perquè al llindar d'una maduresa —vital i artística—, i alliberada del neguit i la lassitud del llast de temàtiques i tècniques juvenívoles, l'Ester ha trobat l'estímul adient per a la creació: la sinceritat. La sinceritat més espontània, despullada de teoritzacions, de fonts, de bases. Una sinceritat alliberadora, còmoda. El tema dels seus quadres és, ara, ella mateixa. Ella i el seu entorn més proper, més íntim, més a frec de pell i d'ànima. El tema de la seva nova pintura és ella i els que l'envolten. Els seus estats d'ànim. La seva vitalitat. L'artista pren el pols al seu entorn més íntim, passa la mà per damunt la pell dels que l'envolten, passa la punta dels dits —dits que després faran l'obra— a frec de mans, de peus, de llavis estriats, pels racons dels cossos, i en cospa el pessigolleig, el calfred,

el somriure, en definitiva el batec que l'empeny i motiva a pintar. A fer-ho sense lligams, sense plantejaments raonats, sense referents formals. Senzillament, fluïnt. Lliure i espontàniament. On res no és provocat i, tanmateix, tampoc és atzarós ni gratuït.

Colors rogencs, marrons, ocre, terres, combinats amb blancs i negres; una mixtura —a manera de collage— de papers, pintures, betums, làtex... són les peces que hi ha damunt el tauler. Enamorada del vell, d'allò antic, rústic, l'Ester Comenge hi juga per crear unes pintures càlides, unes pintures envellides, agradablement confortables. A la vegada, llegim damunt les teles el rastre de l'experiència professional com a dissenyadora gràfica de l'artista —exaltada per allò nou— tant en la composició global de l'obra com en la concreció d'elements (tipografies, icones, símbols, fotografies...) que configuren un tot harmoniós i una nova identitat a la manera de fer, de pintar, d'expressar de l'Ester Comenge. Càndid rampell.

Amb passió, optimisme i entusiasme, l'Ester Comenge esdevé recipient de les emocions i malda per expressar-les, donar-los forma. Ho fa, d'una manera subtil i sincera, a través de la pintura.

ESTER COMENGE I SECANELL

Nascuda a Lleida l'any 1975, és llicenciada en Belles Arts en l'especialitat d'escultura. Des de fa vuit anys treballa en el camp de les arts gràfiques i la creativitat i actualment continua fent-ho com a *freelance*.

Relació d'exposicions de la seva obra:

- 1995. Exposició d'acrílics al Taller de Praga, Igualada
- 1995. Primer Premi del XIII Concurs d'Art Jove, Igualada
- 1996. Exposició col·lectiva a la Capella Vella, Sant Martí de Maldà
- 1996. Exposició col·lectiva Els Quatre, a la Sala d'Art Municipal, Igualada
- 1996. Exposició col·lectiva a la Sala Indecor, Lleida
- 1997. Exposició "Elements Folklorics", amb Àlvar Ymbernon, al Museu Comarcal de l'Anoia, Igualada
- 1998. Exposició de gravats a l'Ateneu Igualadí, Igualada
- 2006. Exposició a Cal Roure, Igualada

TONI CORTÈS I MINGUET (Igualada, 1971). Periodista. Va estudiar Filologia Catalana. Ha treballat i col·laborat en diverses publicacions. Va ser regidor de l'ajuntament d'Igualada (1999-2003). Ha realitzat diverses exposicions fotogràfiques de viatges. Actualment és el responsable de la secció cultural del setmanari *La Veu de l'Anoia*.

Comence

